

БИБЛИОТЕКА ИМПЕРАТОРСКАГО
13 МАЯ 1905
НОВОРОССИЙСКАГО УНИВЕРСИТЕТА

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ΄.

ΑΡΙΘ. — 18

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 6 ΜΑΪΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Γάνου καὶ Χώρας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (πρόεδρος.)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν βάσεις κατὰ τὰ ἀρτιφανῆ
τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν γράμματα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονι-
κά — Ἀπρεπὴς συνήθεια — Ἐπὶ τῷ Πάσχα — Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ.
Συνόδου τῆς Ἑλλάδος περὶ γάμων — Ἅγιον Ὅρος, Ὅρος Ἱερὸν
— Ἀναγνώσεις ἐκ τοῦ Ὁρολογίου τῆς τῶν Ἀκοιμήτων μονῆς —
Νεκρολογία (Γεώργιος Δ. Δεβετζής).

ΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΒΑΣΕΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΡΤΙΦΑΝΗ

ΤΩΝ ΟΡΘΟΔ. ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων «Ἀνα-
τολικῆς» καὶ «Ὁρθόδοξου» κτλ. ἅτινα προσάγου-
σιν εἰς μαρτύριον, τοῦ ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλη-
σία ὑπολαμβάνει ἑαυτὴν οὐχὶ ταυτιζομένην,
ἀλλὰ μίαν μοῖραν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, διότι
εἶναι φανερόν, λέγουσιν, ὅτι καλοῦσα ἑαυτὴν ἡ
ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀνατολικὴν ἢ Ὁρθό-
δοξον διαστέλλει ἑαυτὴν ἀπὸ τε τῆς καθόλου
Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἐπὶ μέρους.
Ἄλλ' ὅτι οἱ ταῦτα συμπεραίνοντες παρερμηνεύ-
ουσιν ἅμα καὶ παραβιάζονται τὰ ὀνόματα εἶνε

παντὶ που πανερόν. Καλοῦσα ἑαυτὴν Ὁρθόδο-
ξον ἢ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν προϋποτίθηναι
οὐδ' ἐννοεῖ νὰ ὑποδείξῃ ὅτι πλὴν ταύτης ἡ παρὰ
ταύτην ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι Ἐκκλησίαι ἐκκλί-
νασαι μὲν ἐν τισιν ἀπὸ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀλλ'
οὐδὲν ἥττον γνήσια μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς
Ἐκκλησίας διατελοῦσαι, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι αὐτὴ
εἶνε ἡ ὀρθῶς πιστεύουσα Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
καὶ οὐδὲν πλεόν. Ὁ δὲ χαρακτηρισμὸς «Ἀνατο-
λικὴ Ἐκκλησία» πρὸς τὴν διαίρεσιν τοῦ ἀρ-
χαίου Ρωμαϊκοῦ κράτους συνδεόμενος ἐδήλου
φυσικῶς τὸ πρῶτον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀνατο-
λικοῦ τμήματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τοῦ Δυτι-
κοῦ, ἥς κέντρον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Καθό-
σον ὁμως εἶτα ἡ ὑπὸ τὸν πάπαν Δυτικὴ Ἐκκλη-
σία καινοτομήσασα περὶ τὰς βάσεις τοῦ πολιτεύ-
ματος καὶ τὴν διδασκαλίαν ἀπεσχίσθη τῆς Ἀνα-
τολικῆς, ἡ ὀνομασία «Ἀνατολικὴ» προσέλαβεν
ἠθικὴν σημασίαν δηλοῦσα τὴν Ἐκκλησίαν τὴν
ἐχομένην καὶ ὑπερμαχήσασαν τῆς ἀρχαιοπαραδό-
του πίστεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν παρεκκλίνα-
σαν Δυτικὴν. Οὕτω δὲ εἰ καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἀπὸ
πολλοῦ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία πρὸς βορρᾶν
καὶ τοὺς Ρώσους περιλαμβάνουσα διατελεῖ οὐδὲν

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 171 — 175. Ἐνῆλ' ἀντὶ τοῦ 1899 ἐτυπώ-
θη ἐκ παρρημάχτος 1889 καὶ ἀντὶ τοῦ 9 ἄρθρου 10 ἄρθρον.

ἥττον «Ἀνατολικὴν» ἐαυτὴν τιτλοφοροῦσα, καὶ οὕτω ἀναμνησκουσα μὲν τὴν πάλαι ὑψηλὴν περιωπὴν τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδοξίας, συνδέουσα δὲ ἐαυτὴν πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑκκλησίαν, ἥς εἶνε κανονικὴ καὶ γνησίᾳ διάδοχος. Ὅν δὲ τρόπον τὰ ὀνόματα «λατινική», «παπική», «Δυτικὴ» Ἑκκλησία δὲν συνεπάγονται οἰκοθεν τὴν ἄρνησιν τῶν περὶ καθολικότητος τῆς Ἑκκλησίας ὑπεραλπειῶν ἀξιώσεων, οὕτω καὶ ἡμεῖς Ἀνατολικοὺς ἐαυτοὺς ὀνομάζοντες ἥκιστα χαλαροῦμεν τὸν δεσμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας περιλαμβάνοντες ἐν τῇ ἀληθεῖ Ἑκκλησίᾳ ἄλλους τε καὶ τοὺς Δυτικοὺς. Περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος «Καθολικῆς», τούτου ἀντιποιοῦνται οἱ Δυτικοὶ ὡς χαρακτηριστικοῦ τῆς ἰδίας Ἑκκλησίας ὀνόματος, παρερμηνεύοντες δὲ αὐτὸ συνάγουσιν ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς θειότητος καὶ γνησιότητος τῆς Ἑκκλησίας αὐτῶν. Καθολικὴ κατὰ τοὺς παπικοὺς θεολόγους καλεῖται ἡ Ἑκκλησία, κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀπὸ τοῦ τόπου, ἥτοι ὡς καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην διεσπαρμένη καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἀριθμοῦσα πιστοὺς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπανταχοῦ μελῶν τῆς λατινικῆς Ἑκκλησίας εἶνε πλείων ἢ ὁ τῆς Ὁρθόδοξου καὶ τῆς Διαμαρτυρουμένης Ἑκκλησίας, εἶνε προφανές, λέγουσιν, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἱερὸν Σύμβολον καθολικότης τῆς Ἑκκλησίας πληροῦται ὡς μάλιστα ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Ἑκκλησίᾳ, κατὰ δὲ τὸν λόγον τοῦτον αὕτη εἶνε ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησία. Προσάγουσι δὲ καὶ πίνακας ἐκ διαφόρων καταστατικῶν, καθ' οὓς οἱ παπικοὶ ὑπὲρ τὰ 200 ἑκατομμύρια ἀνερχόμενοι ὑπερβαίνουν τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ Διαμαρτυρομένους ὁμοῦ λαμβανομένους, ἀριθμοῦντας ἑκατέρους ἀνὰ 80 ἑκατομμύρια (πραβλ. Hettinger Apologetik σ. 535). Τὴν τοιαύτην σημασίαν τῆς προσηγορίας «Καθολικῆς» φαίνεται ὅτι εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ προτεζαντισμοῦ διδάσκαλοι, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ ἐναλλάξωσι τὴν λέξιν «Καθολικὴ» διὰ τοῦ «Χριστιανικῆς», ὡς ὁ Λούθηρος γράψας «πιστεύω εἰς μίαν ἁγίαν Χριστιανικὴν Ἑκκλησίαν», καταλιπόντες τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως «καθολικὸς» τοῖς παπικοῖς, οἵτινες καὶ μέχρι τῆς σήμερον χαρακτηρίζονται κοινῶς ὡς **καθολικοί**. Ἡ δὲ ἐγκατάλειψις αὕτη τοῦ ἐπιθέτου ἀπήγαγε καὶ τοὺς μεταγενεστέρους Διαμαρτυρομένους ἀπὸ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ ὀρθῇ αὐτῆς σημασίᾳ. Μόνη ἡ Ἑκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἐποιήσατο ἐξαίρεσιν καὶ ἐν τούτῳ τηρήσασα ἐν

τῇ λειτουργίᾳ ἀναλλοίωτον τὸ περὶ ἁγίας καθολικῆς Ἑκκλησίας ἄρθρον τοῦ ἀποστολικοῦ Συμβόλου.

Ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη τοῦ ὅρου «καθολικῆς» καὶ ἡ κατ' αὐτὴν θεωρία τῆς Δυτικῆς Ἑκκλησίας ὡς τῆς μόνης ἀληθοῦς, οὔσα προδήλως ἡμαρτημένη, δὲν χρήζει μακρᾶς ἀναιρέσεως. Τὸ «καθολικὴ» ὡς ἐκ τοῦ ἐτύμου αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν χρῆσιν δὲν σημαίνει τὴν ἐπὶ μείζονος ἐκτάσεως διαδεδομένην Ἑκκλησίαν καὶ πλείους ἀριθμοῦσαν ὁπαδοὺς. Ἐὰν ἐσήμαινε τοῦτο, τότε ἡ μὲν πρώτη ὀλιγάριθμος Χριστιανικὴ Ἑκκλησία ἥκιστα θὰ ἐκαλεῖτο οὕτω, καθόλου δὲ κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην θὰ ὑπετίθετο κριτήριον τῆς ἀληθείας οὐχὶ τὸ ποῖον ἀλλὰ τὸ ποσόν, ἥτοι ἡ ἑκτασις καὶ ὁ ἀριθμὸς. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ, οἷοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁμολογούντων αὐτὴν, καὶ ὅσπῃποτε ἡ γεωγραφικὴ ἑκτασις, ἐν ᾗ τυγχάνει ἀποδοχῆς. Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἑκτασις, πράγματα πολλάκις ἐκ τῶν περιστάσεων ἐξαρτώμενα, ὑπετίθεντο βάσις τῆς καθολικότητος, τότε οὐδαμῶς μὲν προσήκει ὡς εἵπομεν, τῇ πρώτῃ Ἑκκλησίᾳ ὁ τίτλος «καθολικῆς», ὁ δὲ Ἀρειανισμὸς ἠδύνατο δικαίως νὰ ἀντιποιηθῇ τῆς προσηγορίας ταύτης, ὡς πλείονας πολλάκις ἀριθμήσας ὁπαδοὺς. Καθολικὸς κατὰ τὸ ἔτυμον αὐτοῦ σημαίνει ἐν γένει ὁ τοῦ ὅλου ἡ ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀναφερόμενος. Τὸ ὅλον δὲ τοῦτο, εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ Χριστιανικὴ Ἑκκλησία, δυνατόν μὲν νὰ ἐκληθῇ καὶ τοπικῶς, ὡς καὶ πράγματι ὑπελήφθη καὶ πάλαι ἐμφαίνον τὴν Ἑκκλησίαν ὡς δι' ὅλον τοῦ γνωστοῦ κόσμου διαδεδομένην καὶ πανταχοῦ τῆς ὑψηλίου ἀριθμοῦσαν ὁπαδοὺς. Ὁ δὲ ἐκ τοιαύτης ἐπόψεως χαρακτηρισμὸς ἀντιτίθησι πιθανώτατα τὴν Χριστιανικὴν Ἑκκλησίαν πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν συναγωγὴν, τὴν ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ μόνον ἔθνει περιοριζομένην. Ἀλλὰ τὴν κυρίαν καὶ κατ' ἐξοχὴν σημασίαν τοῦ καθολικοῦ τῆς Ἑκκλησίας ποριζόμεθα ἐκδεχόμενοι τὸ ὅλον τῆς Ἑκκλησίας τροπικῶς καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς αἰρετικὰς καὶ σχισματικὰς Ἑκκλησίας. Καθόσον δὴ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα διεδίδετο ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ διακρινόμενοι τῆς καθόλου Ἑκκλησίας ἀπετέλουν ἰδίαν κοινότητα, ἡ καθόλου Ἑκκλησία, ἡ τὴν ὀρθὴν πίστιν τηροῦσα, ἐκλήθη πρῶτως **Καθολικὴ** ὡς διεσπαρμένη μὲν κατὰ παντὸς τοῦ κόσμου, ἐνιαῖον δὲ ὅλον

συναποτελοῦσα. Ἀλλὰ μὴν τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ δεσμός ὁ συνενῶν τὰς τοπικῶς κεχωρισμένας ὀρθόδοξους Ἑκκλησίας καὶ ἀποφαίνων μὲν ἐνιαῖον ὅλον, ἀντιπαρατιθεῖς δὲ πρὸς τὰς ἐπιγενεῖς καὶ μερικὰς αἰρετικὰς καὶ σχισματικὰς κοινότητας, εἶνε ἡ ἀσπιλος φυλακὴ τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως, τὸ ὅ,τι πάντοτε πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεῦθη; Εἶνε πρόδηλον ὅτι τὸ «καθολικὴ» λογικῶς μετὰ τοῦ «μία», τῆς πρώτης ιδιότητος τῆς Ἑκκλησίας, συναπτόμενον καὶ ιστορικῇ κυρίως ἐκφράσις τοῦ ἐνιαίου ὄν, ἰσοῦται κατὰ τὸν λόγον τοῦτο τῷ «ὀρθόδοξος», σημαῖνον τὸ ἐνιαῖον τὸ συνενοῦν τὰς πολλὰς ἐπὶ μέρους Ἑκκλησίας. Αὕτη καὶ μόνη εἶνε ἡ σημασία τῆς λέξεως «καθολικῆς» ἐν τῷ ἱερῷ Συμβόλῳ, οὕτω δὲ καὶ ἠρμάνευσε τὸ πρᾶγμα ὁ Ἱεροσολύμων Κύριλλος.¹ Ἐκλήθησαν δὲ καὶ αἱ ἐπὶ μέρους παροικίαι **καθολικαὶ** Ἑκκλησίαι ὡς ἡ ἐν Σμύρνῃ (Μαρτ. τοῦ Πολυκάρπ. 16, 2 «ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σμύρνῃ καθολικῆς Ἑκκλησίας»), ὡς ταυτιζόμεναι διπλᾶ δὴ τῇ πίστει πρὸς τὴν καθόλου Ἑκκλησίαν καὶ ἐπομένως Ὁρθόδοξοι. Ὁμοίως δ' ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ χρῆται τῇ λέξει ἡ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία, ἵκιστα μὲν ἀποφεύγουσα αὐτὴν, ὡς φαντάζονται τινες τῶν ἀλλοδόξων, ἀείποτε δὲ χρωμένῃ καὶ δὴ ἐν τοῖς ἐπισήμοις τῆς Ἑκκλησίας χαρακτηρισμοῖς. Ὅτι τῷ ὄντι ὁ ὅρος «καθολικὴ» εἶνε συνηθεστάτη παρ' Ὁρθόδοξοις προσηγορία τῆς Ἑκκλησίας αὐτῶν, περὶ τούτου δύνανται νὰ πεισθῶσιν οἱ ἀγνοοῦντες, φυλλολογοῦντες ἀπλῶς οἰονδήποτε ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον ἀπὸ τοῦ σχίσματος ἐκδοθέν. Τόσον ἀληθές εἶνε τοῦτο, ὥστε οἱ μὲν Διαμαρτυρόμενοι Γερμανοὶ καλοῦσι κοινῶς τοὺς Ὁρθόδοξους **Ἑλληνοκαθολικοὺς** (Griechisch-catholisch) τῶν δὲ ὑπεραλπειῶν τινὲς καὶ ἐλέγχουσι τὴν Ἀνατολικὴν Ἑκκλησίαν ὡς σφετεριζομένην τίτλου ἰδιάζοντος τῇ Δυτικῇ Ἑκκλησίᾳ. (Πρόβλ. ἀνώνυμον Ἀνασκευὴν τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1848, ἐν τοῦ ἰταλικοῦ τῷ 1855 μεταφρασθεῖσαν, σελ. 217). Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ παρα-

τίθεμεν δύο μαρτυρίας, τὴν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπὶ Δοσιθέου συνόδου, ἀποφηναιμένης «πιστεύομεν μέλη τῆς καθολικῆς Ἑκκλησίας εἶναι **πάντας** καὶ **μόνους** τοὺς πιστοὺς τοὺς τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ διπλᾶ δὴ ἀμώμητον πίστιν ὑπὸ τε ἐκείνου Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν συνόδων δευχθεῖσαν ἀδιστάκτως πρεσβεύοντας» (ὅρ. 11), καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τῶν Βουλγάρων μεγάλης συνόδου, τῆς κηρυξάσης αὐτοὺς τῷ 1872 «ἀλλοτρίους τῆς μίας ἁγίας **καθολικῆς** καὶ ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας καὶ αὐτὸ τοῦτο σχισματικούς». Αἱ μαρτυρίαι αὗται εἶνε καὶ κατ' ἄλλον λόγον ἀξιοσημείωτοι, διδάσκουσαι ὅτι οἱ τε αἰρετικοὶ καὶ οἱ σχισματικοὶ ἐξ ἴσου δὲν ἀποτελοῦσι μέλη τῆς μίας τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίας.

Τὴν γ' κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἑκκλησίας ἐνστασιν ὡς ὀλιγαριθμοῦ καὶ ἐπομένως μὴ οἰκουμενικῆς συναναιρουσιν αἱ εἰρημέναι περὶ τοῦ καθολικοῦ τῆς Ἑκκλησίας παρατηρήσεις, ὅθεν καὶ περιττὸς πᾶς ἰδιαίτερος περὶ αὐτῆς λόγος.

(ἔπεται συνέχεια)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Τῇ δευτέρᾳ ἀφίκετο διὰ Πρεβέχης εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτιος κ. Κωνσταντῖνος, παρακαθίσας ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῇ τρίτῃ, ὃν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προσεφώνησε δεόντως, καὶ εἰς ὀνείκην τῆς καταλλήλως ὁ νέος συνοδικός.

Αὐτοκρατορικὴ ἐορτή. — Τελουμένης σήμερον δοξολογίας ἐν τῷ ναυδρίῳ τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β', παρέστη κατ' αὐτὴν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ Α' πατριαρχ. γραφείου κ. Χ. Παπαϊωάννου καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἠρμάνευσε τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβευτῇ κ. Ζηνοβιῇ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Περιουδία Πατριαρχείων. — Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κκ. Ἰωάννου Χα-

1. Καθολικὴ καλεῖται . . . διὰ τὸ διδάσκειν καθολικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἅπαντα τὰ εἰς γνῶσιν ἀνθρώπου ἐλθεῖν ὀφείλοντα δόγματα. Κατ' ἡλ. 18, πρόβλ. καὶ Κριτοπούλου Ὁμολογ. «Καθολικὴν (ἐκάλεσαν οἱ πατέρες) διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων μερικῶν καὶ κατὰ χώραν Ἐκκλησιῶν, αἱ πᾶσαι τῷ δυνάμει τοῦ παναγίου Πνεύματος μίαν καθολικὴν ἀποτελοῦσαι». (Κεφ. 2).

τζοπούλου, Ἐπαμεινώνδου Ρίζου καὶ τοῦ Δ. Μηλιώτου ἐντολὴν ἔχουσα νὰ καταρτίσῃ κατάλογον ἀκριβῆ τῆς τε χρηματικῆς καὶ κτηματικῆς περιουσίας τῶν Πατριαρχείων καὶ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ τῆς κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον διαθέσεως αὐτῆς.

Μητρόπολις Φιλιππουπόλεως. — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἐπανεκάμψεν ἐκ τοῦ ἀνὰ τὸν Ζωοδόχον τοῦ Κυρίου Τάφον προσκυνήματος ὁ πανιερ. μητροπολ. Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιος.

Μητρόπολις Κοζάνης. — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος ἤγγειλε τηλεγραφικῶς τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἴκουμέν. πατριάρχῃ τὴν αἰσίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀφίξιν καὶ τὴν θερμότην δεξίωσιν, ἧς ἔτυχεν ἐκ μέρους τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν ἐπαρχιωτῶν αὐτοῦ.

Ὁρφανοτροφεῖον ἔθνικόν. — Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου διωρίσθη ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ σαββάτου ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκάς. — Ἐν δὲ τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ ταῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου διωρίσθη μέλος ἀπλοῦν ἡ Α. Ε. ὁ Γιάγκο βένος Ἰωαννίδης εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Α. Καζανόβα διορισθέντος νῦν ἐν τῇ αὐτῇ ἐφορίᾳ ὡς μέλος ἐκπροσωποῦν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.

Πατριαρχικαὶ προδρόμοι. Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Χίου κ. Κωνσταντῖνος ἐπεσκέψατο τὸν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημοῦντα ἐξ. νομάρχην Αἰγαίου Ἀβεδὶν πασάν, ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐξοχ. ἀρχόντος καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου Οἰκιάδου βέν. ἐρμηνεύσαντος τὰς πατριαρχικὰς ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει τῆς Α. Ἐξ. προσήσεις. — Τῇ δευτέρᾳ, κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἴκουμενικοῦ πατριάρχου, ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ ἐνδοξ. Μ. πρωτεκδίκου καὶ Α' γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολοπούλου ἐπισκεψάμενοι τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀναχωρήσαντα ἐξοχ. πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρουγγαρίας βαρῶνόν Δὲ-Κάλιτς ἡρμήνευσαν αὐτῷ τὰς τῆς Α. Θ. Π. κατευοδίους εὐχάς.

Καινὴ Διαθήκη. — Περαιτωθείσης τῆς ἐν τῷ πατριαρχ. τυπογραφείῳ γενομένης στερεοτύπου ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ Α.Θ.Π. ἤγγειλε τοῦτο χθὲς τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ἥτις ἐνέκρινεν ὅπως ἀντίτυπα ὃ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιστολῆς, κα-

λῶς δεδεμένα, ἀποσταλῶσι τῇ Α. Θ. Π. τῷ πατριάρχῃ πρῶν Κων)πόλεως κ. Κωνσταντίνῳ τὴν μείζονα δαπάνην τοῦ ἔργου καταβάλοντι. Ὡσαύτως ἀντίτυπα δεδεμένα θέλουσι σταλῆ καὶ πρὸς τοὺς παναγιωτάτους καὶ μακαριωτάτους πατριάρχας, τοὺς σεβασμιωτάτους προέδρους τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς ἐγκρίτους ὁμογενεῖς συντελέσαντας διὰ δωρεῶν εἰς τὴν τοῦ ἔργου περάτωσιν. — Ἐν τῇ αὐτῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐνεκρίθη ὅπως ἀρξῇται ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἡδὴ ἐν χρήσει ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ὄντων Εὐαγγελίων εἰς μέγα καὶ μικρὸν σχῆμα, δύο καταρτιζομένων ἐκδόσεων.

Ἐφορία Θεολ. Σχολῆς. — Ταμίας ἐφορος τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογ. Σχολῆς διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως καὶ Δελβίνου κ. Λουκάς. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἐφορίας εἰσὶν οἱ σεβασμ. μητροπολίται Νικομηδείας καὶ Χίου.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν. — Μέλος κληρικὸν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης διωρίσθη κατὰ τὴν χθεσινὴν τῆς ἱερᾶς Συνόδου συνεδρίαν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτης κ. Κωνσταντῖνος. Τῆς ἐπιτροπείας ταύτης προεδρεύει ὁ σεβ. μητροπολίτης Γάνου-Χώρας μέλος δὲ λαϊκὸν ἀπὸ πέρυσι διατελεῖ ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Κ. Θ. Ταχιντζής.

Ὁρφανοτροφεῖον Σμύρνης. — Τηλεγραφικῶς ἀνακοινωθέντος τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀνάγκη ἐπείγουσα ἐπιβάλλει τὴν ἐκλογὴν νέας ἐφορίας τοῦ ἐν Σμύρνῃ ἑλληνικοῦ ὀρφανοτροφείου, ἅτε τῆς τέως μὴ ὑφισταμένης ἔνεκα θανάτου μελῶν τινῶν αὐτῆς, ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἀναγκαῖα ἀποβαίνει ἡ ἀποστολὴ ἐξάρχου πατριαρχικοῦ αὐτόσε μέλλοντος ἐποπτεῦσαι τὰ κατὰ τὸ εὐαγὲς καθίδρυμα, σταυροπήγιον ὄν, μέχρι τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ νέου κανονισμοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ διορισμοῦ νέας ἐφορίας, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα μεταβῇ εἰς Σμύρνην πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ ἱερολογ. κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας, ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τῶν Μυροφόρων ἡ Α.Θ.Π. ὁ οἴκουμ. πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ πατριάρχῃ πρῶν Ἱεροσολύμων κ. Νικοδήμῳ, καὶ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Βιζύνης, ἄγουσι τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἐορτὴν, διὰ τῶν ἀρμοδίων δὲ κληρι-

κὼν ὑπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου νύξαι τὰ δέοντα τοῖς ἐορτάζουσι τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ πρώτῳ Νευροκοπίου καὶ τῷ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Ἀδύδου.

Ἅγιον Ὅρος.—Τῇ πέμπτῃ τῆς διακαινησίμου ἀπεβίωσεν ὑπερογδοηκοντούτης, ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἱδύρων, ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμος ὁ ἐκ Σερρών. Κελλειώτης κουτλουμουσιανὸς τὸ πρότερον κατετάχθη εἰς τὴν ἀδελφότητα τῆς μεγάλης τῶν Ἱδύρων μονῆς καὶ ὑπηρετήσεν αὐτῇ ἐπὶ πεντήκοντα σχεδὸν ἔτη, ἀποσταλὴς εἰς πολλὰ ταξείδια ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς αὐτοκρατορίας, χρηματίσας δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιτρόπων τῆς μονῆς.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Ὁ ἐν Ἀθήναις ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Βασιλείου ἀφίκετο μικρὸν πρὸ τοῦ Πάσχα εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καθὼς ἡγγεϊλε τῇ Α. Θ. Π. συγχαίρων ἅμα ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα.

Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κρήτῃ διωρίσθη ὁ τέως ἐν Σμύρνῃ τοιοῦτος ἀρχιμ. κ. Βασίλειος. Τὰ καθήκοντα τοῦ ἐν Σμύρνῃ ἐξαρχου, καταργουμένης τῆς τοιαύτης ἀποστολῆς ἕνεκα λόγων οἰκονομικῶν, ἀνετέθησαν τοῖς ἀξιότιμοις κκ. Ἀριστ. Φοντριέρ, Ξενοφ. Λάτρη καὶ Σωκρ. Σολωμονίδῃ, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τοῖς συμφέρουσι τοῦ Παναγίου Τάφου μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπηρετοῦσιν, ὡς ἀναγγέλλει ἡ «Νέα Σιών» ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς τεύχει.

Ἡ λειτουργία τῆς Κυριακῆς τῶν βαΐων ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος ἐν Ἀγίᾳ Πόλει μετὰ τῆς συνήθους μεγαλοπρεπείας, συνιερουργούντων τῷ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανῷ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πέτρας κ. Νικηφόρου καὶ Φιλίππου πόλεως κ. Φωτίου, τῶν πανιερ. ἀρχιεπισκόπων Θαβωρίου κ. Στεφάνου, Κυριακοπόλεως κ. Μελετίου, Φιλαδελφείας κ. Σωφρονίου καὶ τοῦ παν. ἐπισκόπου Τιμόκ καὶ Ζαΐτσάρ (ἐκ Σερβίας) κ. Μελετίου.

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐκ Σάμου διεβιβάσθησαν τῇ 1 μαρτίου λήξαντος εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Π. Τάφου 4704 φράγκα, συλλεγέντα ἐντὸς δύο σχεδὸν ἐτῶν διὰ τῶν κιβωτιδίων, ἅτινα, διατάγματι τοῦ ὑψηλοτάτου (τότε) ἡγεμόνος τῆς Σάμου Ἀλεξ. Μαυρογένους βέν, ἀνηρτή-

θησαν ἐν τοῖς ναοῖς καὶ τοῖς συμβολαιογραφείοις τῆς ἡγεμονίας Σάμου, ἀπὸ τοῦ φεβρουαρίου 1903.

Ἐκκλησία Ρωσσίας.

Ἐφημέριος τῆς ἐν Ἀθήναις Ρωσικῆς προεδρίας διωρίσθη ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀνατόλιος, τέως διευθυντὴς σεμιναρίου τινὸς ἐν Καυκάσῳ, γνώστης δὲ πολλῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀσιατικῶν γλωσσῶν, ὡς καὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Ὁ ἀρχιμ. κ. Ἀνατόλιος προσῆλθε τῇ δευτέρᾳ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῇ τρίτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας.

Αἰρετικὴ συνήθεια, ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐπικρατήσασα παρ' ἡμῖν, τείνει πρὸς ἐκλαίκευσιν ἱερῶν θεσμῶν τε καὶ τύπων, ἣν ἀποδοκιμάζουσι πάντες οἱ τρέφοντες εὐλάβειαν ἀκραιφνῇ καὶ κατ' ἐπίγνωσιν πρὸς τὰ ἀπ' αἰώνων κείμενα, καὶ εἰς ἣν πρέπει νὰ δοθῇ τέρμα, πρὶν λάβῃ διαστάσεις ἐπιδημίας διασειούσης βαθμυδὸν τὰ θεμελιώδη καὶ οὐσιώδη, ἐνῶ νῦν φαίνεται τῶν ἐπουσιῶδων ἀπτομένη.—Ἐν προηγουμένοις ἄρθροις κατὰ τὸ διανυόμενον ἔτος καὶ πρὸ τριετίας ὑπεδείξαμεν, ἀποδοκιμάζοντες ἐκ καθήκοντος, ἀπρεπεῖς τινὰς ἀγγελίας, εἰς αἷς προέβησαν ὁμογενεῖς τινες νῦν μὲν ζητήσαντες ἡγούμενον μονῆς ἐπαρχιακῆς διὰ τινῶν ἀφελῶν, ἵνα μὴ τι ἕτερον εἴπωμεν, ἐν ταῖς ἐφημερίσι κοινοποιήσεων, νῦν δὲ ἀξιῶσαντες περὶ τινος ἱερέως ἔχοντος τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα προσόντα, ὅπως οὗτος ἐξετασθῇ, οἷον εἰπεῖν, ὑπὸ βιβλιοπώλου τινος εἰς ἔχῃ τὰ προσόντα, ἅπερ ἀπήτουν ἀπ' αὐτοῦ οἱ πρὸς τὴν ἐκλαίκευσιν τῶν ἱερῶν λεληθότως ὠθοῦντες τὸν εὐσεβῆ ἡμῶν λαόν, ἢ τὴν ἑλλειψὶν ἴσως ἱερέων καὶ ἡγουμένων δοκίμων ἀποδυρόμενοι, ἢ ἑαυτοὺς παριστῶντες ἀδοκίμους μὲν εἰς τὸ ζητεῖν τὸ σχετικῶς πρέπον καὶ καλὸν καὶ χρῆσιμον, ἀδυνάτους δὲ εἰς τὸ κατέχειν αὐτό.

Εὐτυχῶς, ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ κεφάλαιον εἶδομεν λήξασαν τὴν τοιαύτην ἀπρεπῆ συνήθειαν καὶ εὐχόμεθα νὰ κατακριθῇ ὑπὸ πάντων τῶν εὖ φρονούντων, ὑπὸ παντὸς κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ, ἀποκλειομένη τέλεον ἀπὸ τῶν ἱερῶν περιβόλων, ἐν οἷς εἰσέφρηνεν. Ἀλλ' ἐλίσσης ἀξία τυγχάνει γενικῆς ἀποδοκιμασίας καὶ καταδίκης ἀνεκκλήτου ἡ ἀπρεπὴς συνήθεια τοῦ διατυμπανίζειν ὀνόμα-

τα ἱερέων τε καὶ διακόνων καὶ ψαλτῶν ἢ κηρυ-
ξάντων—κατ' ἀτυχίαν πάντοτε στωμύλως—τὸν
θεῖον λόγον, ἢ ἱερουργούντων ἐξοχώτερον, ἱερο-
πρεπέστερον καὶ κατανυκτικώτερον τῶν ἄλλων,
ἢ κατακληλυσάντων διὰ φωνῆς τε καὶ τέχνης ἐξό-
χου τὸ συρρεῦσαν ἐκκλησίασμα. Αἱ αὐτοδιαφη-
μίσεις αὗται ἐπαναλαμβάνονται κατὰ πᾶσαν πα-
νήγυριν ναοῦ καὶ κατὰ πᾶσαν ἐορτὴν μεγάλην
ἄλλης φύσεως, καθ' ἣς ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ διδάσκαλος
αὐτεπαινεῖται ὡς εἰπὼν εὐχὴν ὑπὲρ τοῦ φιλο-
λάου ἡμῶν ἀνακτος ἐν τῇ τουρκικῇ, Καὶ τὸ μὲν
τελευταῖον τοῦτο καὶ ἀτοπώτατον ἔθος ἔστι τό-
σῳ κακόν, ὥστε νὰ παριστᾷ τὸν αὐτεπαινοῦντα
ψευδόμενον, ὅτι ἐπετέλεσέ τι ἑκτακτον· ἐνῶ καθ'
ὠρισμένας ἐορτὰς ἢ ὑπὲρ τῶν κρατούντων εὐχὴ
ἐπιβάλλεται διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ.
Ἐκκλησίας· ἀλλὰ καὶ τῆς τοῦ Κράτους ἐπισήμου
γλώσσης οἱ πλεῖστοι, ἵνα μὴ πάντες εἰπωμεν, τῶν
παρ' ἡμῖν ἱερέων εἰσὶ κάτοχοι. Ἱερεὺς δ' αὐτεπαι-
νούμενος ἐν τῷ τοιούτῳ κεφαλαίῳ, καὶ μόνον αὐ-
τὸς προφαίνων ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ γνώστης τοῦ
πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήκοντος δεικνύει, δυστυ-
χῶς, ὅτι ἢ τοὺς ἐν Πνεύματι ἀδελφοὺς αὐτοῦ θε-
ωρεῖ ὑποδεεστέρους, ἢ κηρύττει ἐλλειπεῖς εἰς τὴν
ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἢ καθιστᾷ γνω-
στοὺς ὡς ἀγνοοῦντας καὶ τὸ καθῆκον καὶ τοὺς
τύπους καὶ τοὺς κανόνας τῆς (δημοκοπικῆς) ἐκ-
πληρώσεως αὐτοῦ.

Τὴν ἔπαρσιν ὅμως τὴν ὑπὸ τῶν Γραφῶν καὶ
τῶν Πατέρων ἀπαγορευομένην, τὴν ὑπὸ παντὸς
ἀνθρώπου οὐχὶ κούφου ἀποδοκιμαζομένην πρέπει
ν' ἀποφεύγωσιν ὅχι μόνον οἱ κληρικοὶ, ἀλλὰ καὶ
πᾶς λαϊκός. Κάλλιστον καὶ φρονιμώτατον ἔργον
ἢ καταδίκη τῆς ἀπρεποῦς ταύτης συνηθείας,
κάλλιστον καὶ χριστιανικὸν ἢ ἀποδοκιμασία τῆς
έτέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἐπιτροπαὶ ναῶν εὐχαρι-
στοῦσι δημοσίᾳ τοὺς εὐγλώττους καὶ κατακληλ-
τὰς καὶ ἱεροπρεπεῖς ἐκτελεστὰς τῶν τύπων καὶ
τοῦ καθήκοντος. Ἀγνοοῦμεν ἐὰν αὐτοὶ οὗτοι ζη-
τῶσι τὴν τοιαύτην διαθρύλλησιν τῶν ὀνομάτων
καὶ τῶν προτερημάτων αὐτῶν. Ἀλλ' αὐτοὶ ζῶ-
σιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ βεβαίως, οὔτε κατῆλθον ἐκ
τῶν ὀρέων, ὅπως ἐμφανισθῶσι τὸ πρῶτον ἐν αὐτῇ,
καὶ γινώσκουσιν ἄρα, ὅτι ὅμοιοι τούτοις ἐν τῷ
κηρύττειν ὑπάρχουσι πολλοί· ὅμοιοι τούτοις ἐν
τῇ διεξαγωγῇ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ὑπάρχουσι
πλεῖστοι· ὅμοιοι δὲ ἐκείνοις τοῖς διὰ φωνῆς καὶ
τέχνης δῆθεν κατακληλοῦσιν ὑπάρχουσιν οὐκ ὀ-

λίγοι. Ἀλλ' ἂν προβαίνωσιν εἰς τὰς διαφημίσεις
ταύτας αἱ τῶν ναῶν ἐπιτροπαὶ, πολλάκις αὐταὶ
ἀπατῶσιν ἑαυτάς, διότι καὶ παρὰ πᾶν ἔτος ἐμφα-
νίζουν εἰς τὸ μέσον νέους ἐργάτας τοῦ καθῆ-
κοντος ἐπίσης δοκίμους καὶ τελείους, ἂν μὴ καὶ
τελειότερους τῶν κατὰ τὰ παρελθόντα, ἐνῶ τὸ
δημόσιον καὶ πρὸ πάντων ἡ προϊσταμένη αὐτῶν
πνευματικὴ ἀρχὴ γινώσκει καλῶς τὸν δόκιμον
καὶ τὸν ἀδόκιμον· οὐδεὶς δὲ τῶν φρονίμων ἀγνοεῖ
ὅτι ὁ κεκτημένος ἀξίαν ἀποφεύγει τὴν διὰ τοιού-
των communiqués σύστασιν τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ
καὶ τῶν ἐμφύτων, ἢ ἐπικτήτων πλεονεκτημάτων.
Οὐκ ἀσυνήθως δὲ συμβαίνει ὥστε ὁ κατὰ τοιοῦ-
τον τρόπον ἐπαινούμενος νὰ ἀναιρῇ αὐτὸς, διὰ
τὴν ἑλλειψιν τοῦ διασαλπίζομένου προσόντος,
τὴν δῆθεν συνιστῶσαν αὐτὸν ἐπιτροπὴν.

Ἀλλ' ὑπάρχει τι κάκιστον ἐν ταῖς δημοσιεύ-
σεσι καὶ ταῖς διακοινώσεσι ταύταις ὅταν προ-
ηγῶνται τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν
καὶ πανηγύρεων.—? Τί ζητοῦσιν οἱ προαναγγέλ-
λοντες αὐτάς εἰς τὸ κοινὸν ὡς μελλούσας ἔχειν
ἐκεῖνο καὶ τοῦτο τὸ συστατικόν; Τὴν ἐπιθυμητὴν
βεβαίως συρροὴν τοῦ πλήθους τῶν εὐσεβῶν; Ἐ-
χει καλῶς· οὐδεὶς ἔστιν ὁ κατακρίνων. Ἀλλὰ δια-
τί ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ εὐσεβὴς θεωρεῖ καθῆκον νὰ
μετάσχη τῆς ἐορτῆς ὅπως ἀγιάσῃ ἑαυτὸν καὶ
τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, πανηγυρίσῃ πνευματι-
κῶς, συνανυμνήσῃ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὸν
ποιῶντα θαυμάσια μόνον Θεὸν ἡμῶν, τὴν Θεο-
μήτορα καὶ τοὺς εὐαρεστήσαντας τῷ Θεῷ διὰ
βίου καὶ πολιτείας ὁσίας. Σήμερον διὰ τῶν ἀνευ-
λαβεστάτων προκηρύξεων — ἐὰν μάλιστα τὸ κα-
κὸν διαδοθῇ διαμένον ἀκόλαστον—ὁ λαὸς διδά-
σκεται λαθραίως καὶ ἀσεβῶς ὅτι καθῆκον ἔχει νὰ
φοιτᾷ εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, οὐχὶ πρὸς ἀγίασμόν
αὐτοῦ, καθὼς ἔπραττον αἱ πρὸ ἡμῶν γενεαὶ, ἃς
ἔλιπεν ἀδιαφθόρους τὸ μίasma τῶν αὐτοδιαφημί-
σεων καὶ τῶν ἀπρεπῶν ἀγγελιῶν, ἀλλὰ πρὸς ἐκ-
τίμησιν τοῦ «ταλάντου», κατὰ τὴν πεπατημένην
κοινολεξίαν, πρὸς στιγμιαίαν εὐχαρίστησιν ἐκ
τῆς ἡδείας φωνῆς, διότι πρὸς ἐκτίμησιν τῆς τέ-
χνης τῶν ψαλλόντων ἔστι παντάπασιν ἀνικανώ-
τατος, ἐπὶ θεᾷ τοῦ κατανυκτικοῦ ἢ μεγαλοπρε-
ποῦς ἢ σεβασμίου ἢ ἐξόχου πρεσβυτερίου. Τοιαῦ-
ται ὅμως προαγγελίαι καὶ διαφημίσεις ἐννοοῦν-
ται μόνον ὅταν πρόκειται περὶ θεατρικῆς τι-
νος παραστάσεως ἢ συναυλίας, ὅπότεν κολλᾷται
τὸ κοινὸν εἰς ἐκτίμησιν ἢ γνῶσιν τοῦ ταλάντου.

καὶ τῆς μνᾶς καὶ τοῦ ὀδοῦ τῶν ὑψηφώνων καὶ τῶν βαρυφώνων καὶ τῶν ὑποδουμένων ἐν ταῖς κωμωδίαις πρόσωπα καὶ προσωπεῖα, καὶ τῶν θιασαρχῶν καὶ τῶν ὑποβολέων καὶ πάσης τῆς πομπείας αὐτῶν. Διὰ δὲ τῶν ἀπρεπῶν καὶ ἀνευλαβῶν προαγγελιῶν οἱ ἔργαται τούτων εἰσηγοῦνται ταυτότητα κοσμικῶν θεαμάτων καὶ τελετῶν, καὶ ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ πανηγύρεων. Συνεχιζομένης δὲ τῆς ἀπρεποῦς ταύτης πορείας κινδυνεύομεν νὰ ἴδωμεν κηρυττομένην ἐπισήμως τὴν ὁμοιότητα ταύτην, ἐφ' ἧς τῶν ἱερῶν, ἀφοῦ καὶ παρὰ τισι τῶν ἐφημερίδων ὑπείσθησεν ἡ κατακριτέα συνήθεια τῆς ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ συναναμύξεως καὶ τοῦ συμψυρμού τῶν ἀσυμφύρτων· διότι ἱερὰ καὶ κοσμικὰ θεάματα συμπαρατάσσονται, καὶ πρὸς ἀλλήλα συμπαρατίθενται ναοὶ καὶ σωματεῖα, σχολαὶ καὶ συναυλῖαι καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ῥήτορες καὶ κήρυκες, ψάλται καὶ αὐτοχειροτόνητοι μαῖστορες, ἐνῶ ἀπὸ παίδων ἐδιδάχθημεν ὅτι ὑπάρχουσιν ὅρια μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων, καὶ τρόπος ἴδιος ἐκφράσεως καὶ περιγραφῆς καὶ τελετῶν καὶ πανηγύρεων καὶ ἰδιωτῶν καὶ συστημάτων, καὶ διάκρισις ἱερῶν τε καὶ κοσμικωτέρων, καὶ τῶν ὑλαίων καὶ τῶν μὴ τοιούτων.

Ταῦτα πάντα, ἀποδοκιμαζόμενα, καθὸ καταδίκης ἄξια, ἐλπίζομεν ὅτι ἐν μέλλοντι περιορισθῇσονται, κατὰ τὸ δυνατόν καὶ θεμιτόν, εἰς τὴν ἀπλὴν μόνον ἀγγελίαν τοῦ γεννησομένου. Βέβαιοι δ' ἐσμὲν ὅτι ὅσοι παρελαύνουσιν ἀκουσίως ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ πρὸς γνῶσιν τῶν «ταλάντων» αὐτῶν, αὐτοὶ πρῶτοι, συμμεριζόμενοι νῦν τὰς ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀλήθειᾳ» διατυπωθείσας καὶ πρότερον καὶ νῦν γνώμας καὶ σκέψεις, θέλουσιν ἀπαιτήσει ἀπὸ τῶν τὰς ἀγγελίας συνταττόντων εὐπρεπεῖα καὶ κοσμίας φράσεις καὶ, τὸ κυριώτερον, ἀποφυγὴν ἀπὸ θεατρικῶν κοινοποιήσεων καὶ συστάσεων, ὧν ἀκουσίως θύματα γίνονται, ἐξομοιούμενοι σχεδὸν πρὸς τοὺς διαλαλητὰς τοὺς ταττομένους πρὸ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἐν περιπτώσει τῆς λεγομένης ἐκκαθαρίσεως. Ἀπὸ τοῦ βαράθρου, εἰς ὃ ὑπὸ τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ τῆς δημοκοπίας ἄλλων ὠθοῦνται, καθῆκον ἔχουσι καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἐπιγινόμενους καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει νὰ σώσωσιν εἴ τι τίμιον ἐκκληροδότησεν ἡμῖν ἡ χριστιανικὴ ἀρχαιότης. Αὐτοὶ δὲ οἱ διαλαλοῦντες καὶ οἱ προαναγγέλλοντες θέλουσι

πρίξει ὅσιον ἔργον, ἐὰν πάντοτε ζητῶσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀπρόσκοποι γινόμενοι καὶ πᾶσαν ἀφορμὴν χλεῦν, ἢ ὀνειδισμού τῶν ἡμετέρων ὑπὸ τῶν ἐξω καὶ συνοίκων ἡμῖν παρεκκλίνοντες, ἵνα μὴ παραίτιοι γίνωνται σκανδάλου ἐν ταῖς συνειδήσεσι τῶν ὀρθοδόξων. «Ὅταν δὲ—κατὰ τὸν οὐρανοφάντορα Βασιλεῖον—ἡ τὸ γινόμενον τῷ ἰδίῳ λόγῳ κακὸν ὑπάρχον, αἷτιον γένηται σκανδαλισμοῦ, ἢ τι τῶν συγκεχωρημένων καὶ ἐν ἐξουσίᾳ ἡμετέρᾳ κειμένων ὑπάρχον, τῷ ἀσθενοῦντι τὴν πίστιν ἢ τὴν γνῶσιν γένηται σκάνδαλον, φανερόν, καὶ ἀπαραίτητον ἔχει τὸ φοβερόν ἐκεῖνο κρῖμα, τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰρημένον» κατὰ σκανδαλιζόντων. Ἐὰν πάλιν πάντα τὰ τοιαῦτα γίνωνται πρὸς πλουτισμὸν κοινῶν ταμείων, ἀσύγνωστος ἡ τοιαύτη μέθοδος τῶν οὕτως ἐκεῖνα πλουτιζόντων, οἵτινες ἀνάγκη νὰ γινώσκωσιν ὅτι ἡ τῆς συνέσεως ἀρετὴ, ἣν δεόν νὰ ἔχωσι πάντες οἱ τὰ κοινὰ διαχειριζόμενοι, ἡ ἀρετὴ αὕτη, κατὰ τὸν μέγαν φωστῆρα τῶν Καισαρέων «ἐντρέχεια διανοίας ἐστὶν εὐπαρακολουθήτως τὸ ἐκάστην πράγματι οἰκεῖον καὶ πρέπον ἐξευρίσκουσα».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αὔξ. ἀριθ. 770.

Γνωστοποιεῖται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ἀπὸ τῆς προσεχὺς ἐβδομάδος τὸ Πνευματικὸν δικαστήριον ἀντὶ τῆς δευτέρας θὰ συνεδριάξῃ ἐκάστην πέμπτην ἀπὸ τῆς 2 μετὰ μεσημβρίαν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 6 μαΐου 1905.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ

Ἐνεκα συνεχῶν παραστάσεων ἀπὸ μέρους τινῶν μητροπόλεων, ἐπαναλαμβάνομένων καὶ ἀπὸ πολλοῦ, ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἱεράρχας τοῦ κράτους τούτου τὴν παρὰ πόδας Ἐγκύκλιον, προτρέπουσα αὐτοὺς ὅπως συμμορφωθῶσιν αὐτῇ, ἀπέσπειλε δὲ καὶ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικον πατριάρχην τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν·

Ἀριθμ. πρωτοκ. 103.

Ἀριθμ. διεκπερ. 3731.

Τῷ παναγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχει κυρίῳ Ἰωακείμ Γ' ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφικὸν ἀποδίδουσα ἀδελφικῶς αὐτὸν προδαγορεύει.

Ληφθεῖσα ἐγκαίρως ἀνεκοινώθη τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 7840 τῆς 15 δεκεμβρίου π. ἔτους σεπτὴ ἐπιστολὴ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, δι' ἧς ἀνακοινοῖ τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν καὶ προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κυρίῳ Θεοκλήτῳ διατυπωθέντα παράπονα ἱεραρχῶν τινῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου περὶ κωλυμένων γάμων, ἐν Ἑλλάδι τελομένων, μεταξὺ χριστιανῶν, ἀνηκόντων εἰς τὰς παροικίας αὐτῶν κ.λ.π. Ἐπ' αὐτῆς δ' ἀπαντῶσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος γνωρίζει τῇ Ὑμ. Παναγιότητι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀληθές, ὅτι ἐν τῷ θεοσώστῳ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος τελοῦνται ἀκωλύτως γάμοι μεταξὺ χριστιανῶν, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρχομένων, συγγενῶν 5' βαθμοῦ ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ἀγχιστείας. Ἐὰν δέ ποτε συμβαίνειν ἵνα εὐλογῶνται ἐν Ἑλλάδι τοιαῦτα συνοικέσια, τοῦτο γίνεται, ἐξαπατώντων τῶν ἐξωθεν ἐρχομένων διὰ ψευδῶν ἐνόρκων πιστοποιήσεων τὰς ἐνταῦθα ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, τοῦθ' ὅπερ δύναται νὰ συμβῇ καὶ οὐχὶ σπανίως συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις Ἐκκλησίαις, ἐπιτρεπούσαις τὴν τέλεσιν τοιούτων γάμων μεταξὺ χριστιανῶν, ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν τούτοις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διαπνεομένη ἀείποτε ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἐπιθυμίας τοῦ διατελεῖν ἐν πᾶσιν ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ συντελεῖν, τὸ ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς πρὸς τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν ποιμένας ὀφειλομένης πειθαρχίας καὶ ὑποταγῆς ἐκ μέρους τῶν ποιμνίων αὐτῶν, ἔσπευσε δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἧς ἀντίγραφον ἐπισυνάπτεται ὧδε, ὅπως, ὑπομνησκουσα προγενεστέρας αὐτῆς διαταγὰς, ἐπιστήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου προσοχὴν τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ σεβασμ. ἱεραρχῶν.

Ταῦτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος φιλαδέλφως ἀνακοινοῦσα τῇ Ὑμετ. θειοτάτῃ Παναγιότητι κατασπάζεται αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν φιλήματι ἀγίῳ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 μαρτίου 1905.

+ Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος πρόεδρος, + ὁ Ζακύνθου Διονύσιος, + ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Σεβαστιανός, + ὁ Κορινθίας Βαρβολομῆτος, + ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Φιλάρητος, ...
• Ὁ γραμματεὺς ἀρχιμ. Γερμανὸς Μεταξᾶς.

Ἀριθμ. πρωτοκ. 3907.

Ἀριθμ. διεκπερ. 3691.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος σεβασμ. ἱεράρχας.

Δι' ἐπανελημμένων, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς, ἐγκυκλίων αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, σαφῶς καθορίσασα τοὺς βαθμοὺς τῆς συγγενείας καὶ τὰ ἐκ ταύτης προερχόμενα κωλύματα γάμου, ἀπηγόρευσε αὐστηρῶς τὴν τέλεσιν παντὸς κωλυμένου συνοικεσίου. Πλὴν δυστυχῶς ἡ τάσις μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πρὸς σύναψιν ἀπαγορευμένων καὶ ἀθέσμων γάμων βαίνει ὁσημέραι αὐξανούσα, ὡς δύναται τις συμπερᾶναι ἐκ τῆς ἐν τοῖς συνοδικοῖς γραφαῖς πληθύς αἰτήσεων ἀδειῶν τοιούτων παρανόμων συνοικεσίων.

Καὶ ἡ μὲν Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ πάσης αὐστηρότητος κρίνουσα καὶ ἐξετάζουσα τὰς αἰτήσεις ταύτας ἀπορρίπτει αὐτάς, ἐσάκις προκύπτει, ὅτι ὁ γάμος εἶναι προφανῶς ἐκ τῶν κωλυμένων. Θεωρεῖ ὅμως καθ' ἕνα αὐτῶν, ἵνα παρακαλέσῃ καὶ Ὑμᾶς ὅπως πάσῃ δυνάμει συντελέσητε εἰς τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ τούτου. Καὶ δὴ συνιστᾷ Ὑμῖν, ὅπως εἴτε διὰ διδασκαλίας ἐπ' ἐκκλησίας, εἴτε δι' ἐγκυκλίων Ὑμῶν γραμμάτων, ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγνωσθησάντων, παριστῶντες τὰς ὁληρίους συνεπείας τῶν μεταξὺ συγγενῶν συναπτομένων γάμων διὰ τε τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν, καὶ τὴν ψυχικὴν βλάβην τῶν χριστιανῶν τῶν παραβαινόντων τοὺς περὶ τούτων ἱεροὺς θεσμοὺς εἴ: ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, παροτρύνητε καὶ προτρέπητε τὸ καθ' Ὑμᾶς χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὅπως μετὰ προσοχῆς ἀποφεύγῃ πάντοτε τὴν σύναψιν τοιούτων ἀθέσμων συνοικεσίων. Δύνανθε δὲ, ἵνα ἀναθέσητε καὶ εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας καὶ τοὺς πνευματικοὺς πτεράς τῶν ὑμετέρων παροικιῶν, ἵνα καὶ οὗτοι ὁμοίως συμβουλάς καὶ προτροπὰς ἀπευθύνωσι τοῖς χριστιανοῖς, κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων.

Ἐπὶ τούτοις παρακαλεῖ Ὑμᾶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἵνα ἐπιστήσητε σύντονον τὴν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ προσοχὴν τῶν τε παρ' Ὑμῖν ἐφημέριων καὶ τῶν ὑμετέρων ἐπιτρόπων, ἵνα, μὴ ἐξαπατῶμενοι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐκάστοτε, οἱ μὲν παριστῶσι καὶ πιστοποιῶσιν ἀνακριβῶς καὶ ἀναληθῶς τὰς μεταξὺ τῶν μελλονύμφων συγγενεῖας σχέσεις, οἱ δὲ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πιστοποιήσεων τούτων ἐκδίδωσιν ἀδείας γάμων μεταξὺ συγγενῶν, ἐντελλόμενοι αὐτοῖς, ἵνα πρὸς πρόληψιν τοιούτων ἀτόπων, πρὸ τῆς χορηγήσεως πιστοποιητικῶν, οἱ ἐφημέριοι, πρὸ τῆς ἐκδόσεως δὲ τῶν σχετικῶν ἀδειῶν, οἱ ὑμέτεροι ἐπίτροποι, ἐρευνῶσι καὶ ἐξετάζωσιν ἐπιμελῶς καὶ ἐν περιπτώσει ἔστω καὶ ὑποψίας τινὲς περὶ ὑπάρξεως συγγενικοῦ κωλύματος μεταξὺ τῶν μελλονύμφων, ἀναβάλλωσι μὲν τὴν ἐκδοσιν τῆς πιστοποιήσεως τῆς ἀδείας, συνιστῶσι δὲ τοῖς ἐνδιαφερομένοις τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης πρὸς γάμον προετοιμασίας ἢ ἄλλης ἐνεργείας, μέχρις οὗ διευκρινισθῶσι παρ' Ὑμῶν τὰ τῆς συγγενείας.

Ἐπειδὴ δ' οὐχὶ σπανίως χριστιανοὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὴ δυνάμενοι νὰ συζευχθῶσι νομίμως ἐν ταῖς ἐστίαις αὐτῶν, εἴτε ἕνεκα τῆς μεταξὺ αὐτῶν συγγενείας, εἴτε διότι εἰσὶν ἤδη ἔγγαμοι, ἀπέρχονται ἀλλοχόσε καὶ δὴ εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, καὶ μετὰ μισθὸν αὐτοὶ διαμονὴν παρῶντα ἰσχυρίζονται πρὸς τοὺς ἀρμοδίους ἐφημέριους ὡς ἐνορῆται αὐτῶν ἐξαπατῶσιν αὐτοὺς καὶ δι' αὐτῶν τοὺς οἰκείους ἱεράρχας καὶ τελοῦσιν οὕτω τοὺς γάμους αὐτῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρακαλεῖ Ὑμᾶς, ἵνα καὶ εἰς τοῦτο ἐπιστήσητε.

τε τὴν προσοχὴν τῶν ὑμετέρων ἐφημερίων, παραγγέλλοντες αὐτοῖς, τὸ μὲν, ἵνα μὴ πιστοποιῶσι περὶ τοιούτων προσώπων, μὴ ἀνηκόντων πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς εἰς τὰς ἐνορίας αὐτῶν, εἰ μὴ παρουσιάζωσιν αὐτοῖς πιστοποιητικὰ τῶν ἱεραρχῶν, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁποίων ὑπάγονται, κατὰ τὰς ὑπ' ἀρ. 7226 τῆς 4 ὁκτωβρίου 1838 καὶ 1747 τῆς 10 ἰουλίου 1875 συνόδ. ἐγκυκλίους, τὸ δὲ, ἵνα ἀναφέρωσιν ἡμῖν αὐθωρεὶ πᾶσαν ἀναχώρησιν ἀπὸ τῆς ἐνορίας αὐτῶν εἰς ἄλλην ἐπισκοπικὴν περιφέρειαν τοιούτων προσώπων, συγγενῶν, πρὸς τέλος τοῦ κωλυμένου γάμου αὐτῶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς εἰδοποιήτε πάραυτα τηλεγραφικῶς περὶ τούτου τὸν ἀρμοδίον ἱεράρχην, πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ.

Δὲν ἀμυβιάζει ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ὅτι τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος ὑπ' ὅσιν ἔχοντες διὰ τούτων καὶ εἰ τινων ἐτέρων καταλλήλων μέσων θέλετε προθύμως ἐπιδιώξῃ τὴν περιστολὴν τοῦ συμβάντος κακοῦ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 φεβρουαρίου 1905.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος — † Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος — † Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Σεβασμιανός — † Ὁ Κορινθίας Βαρθολομαῖος — † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Φιλάρετος.

Ὁ γραμματεὺς
ἀρχιμ. Γερμανὸς Μεταξᾶς.

ΕΠΙ Τῷ ΠΑΣΧᾷ

συγχαρητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀνεγνώσθη ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ χθὲς ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἣν ἐκδίδομεν ὧδε. Σημειοῖμεν δ' ὅτι, πρὸς τοῖς ἡδὴ ὑφ' ἡμῶν ἀναγραφείσιν, ἐπέστειλαν γράμματα καὶ ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς Συνάξεως, καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων τοῦ Ἱεροσολημικοῦ θρόνου ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Διοκαιοσαρείας. — Πρὸς ἀκρίβειαν δὲ, ἐπανορθοῦντες εὐκαίρως σημειοῦμεν νῦν ὅτι κατὰ λάθος ἀνεγράφη μετὰ τῶν ἐπισκεψαμένων τὴν Α. Θ. Π. κατὰ τὸ Πάσχα τὸ ὄνομα τοῦ ἐνταῖθα ἀντιπροσώπου τοῦ Μαυροβουνίου ὅς τὸ σφάλμα ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ μάλιστα διὰ τῆς ἐνταῖθα σερβικῆς ἐφημερίδος.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἔστιν αὕτη:

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικῆ πατριάρχᾳ, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ ἐπιπόθιντε ἀδελφε καὶ ἀνδραγατεύοντε τῆς ἡμῶν μετριότητος κύριε Ἰωακείμ. Τὴν ὑμετέραν περιπόδιστον ἡμῖν σεβασμιάν Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπεπνυμένοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τὸ Πάσχα ἡμῶν τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ὅλη διανοίᾳ καὶ ψυχῇ εὐλογοῦντες, ὅτι

τῷ ἀφάτῳ Αὐτοῦ ἐλέει ἡξίωσεν ἡμᾶς φαιδρῶς ἐορτάσαι καὶ λαμπροφανῶς πανηγυρίσαι τὴν ἔνδοξον καὶ ζωηφόρον αὐτοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν μετὰ πάντων τῶν ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἐώας συνεληλυθότων περὶ τὸ θεοδόχον μνῆμα εὐλαβῶν τέκνων τῆς νοητῆς Σιών, καὶ τῆς ὑπερτάτης χαρᾶς, ἥς πάντα «πεπλήρωται τῆς ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα» ὑπὲρ πάντας ἐμπεφορημένοι ἡμεῖς, οἱ μὴ μόνον νοερῶς, ἀλλὰ καὶ σωματικῶς ἐπὶ τῆς Σιών ἐστῶτες καὶ τὸν πανάριον καὶ θεοδέγμονα Τάφον κυκλοῦντες, ἀγαλλομένη καρδίᾳ προαγόμεθα ἐξαγγεῖλαι τῇ ὑμετέρᾳ σεβασμιοποιήτῃ ἡμῖν Παναγιότητι τὴν ὑπερλαμπρον ταύτην ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καὶ πανηγυρίων πανηγύρεων τελέσαντες, καὶ ἐν τῷ θείῳ καὶ ζωηφόρῳ μνήματι τὴν ἀναίμακτον θυσίαν τῷ ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν σφαγιάσαντι προσαγαγόντες, ἡυξάμεθα μὲν ὑπὲρ εἰρήνης καὶ εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἐν ἀγάπῃ δ' ἀδελφικῇ ἐμνήσθημεν καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς ὑμετέρας γερασμιωτάτης καὶ σεβασμίας ἡμῖν Παναγιότητος, θερμὰς ὑπὲρ Αὐτῆς καὶ τοῦ θεοθεν ἐμπεπιστευμένου Αὐτῇ ποιμνίου τὰς δεήσεις προσενεγκόντες τῷ ἐκ τάφου ἀναστάντι Σωτῆρι Χριστῷ. Καὶ νῦν δὲ εἰς ἐπίσκεψιν πνευματικὴν ἀπὸ Σιών πόλεως Θεοῦ τῆς ἀγίας ἦκοντες καὶ τὸ γλυκὺ καὶ οὐράνιον φῶνημα «Χριστὸς ἀνέστη» ἐν χεῖλεσι φέροντες, ἐγκάρδιον μὲν Αὐτῇ τὸ ἄριονπροσάγομεν φίλημα, θερμῶς δὲ καὶ αὐθις δεόμεθα τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καὶ ζωῆν τὴν αἰώνιον δωρησαμένου, χαρίζεσθαι Αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ μακροημερεύουσιν καὶ ἐν ἀγαλλιάσει πνευματικῇ τὴν ζωηφόρον αὐτοῦ ἀνάστασιν γηθοσύνης ἐορτάζουσιν, καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομοῦσιν καὶ τὸν ἐμπεπιστευμένον Αὐτῇ περιούσιον λαὸν εἰς νομὰς σωτηρίους ποδηγετοῦσιν εἰς δόξαν τοῦ παντελογήτου αὐτοῦ ὀνόματος.

Ἐπὶ ταῖς ἐνθέροις δὲ ταύταις εὐχαῖς καὶ προσήσεσιν ἀξιοῦντες παρ' Αὐτῆς ἀδελφικῶς διαβιβασθῆναι τοῖς μὲν τὴν ἀγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον συγκροτοῦσι ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ ἄσπασμόν, τοῖς δὲ ἐντιμοτάτοις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους προὔχοσι καὶ λογάσι τὰς πατρικὰς ἡμῶν εὐλογίας, πόθῳ ἀπλέτῳ τὴν σεβασμιόποθον Αὐτῆς κορυφὴν καὶ αὐθις ἐν φιλήματι ἀδελφικῷ περιπτυσσόμενοι, ἐξαιτούμεθα τὰ ἔτη Αὐτῆς παρὰ Κυρίου ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ πανευφρόσυνα, καὶ διατελοῦμεν,

Ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει Ἱερουσαλὴμ, αἶθε', ἀπριλίου ιζ'.

Τῆς ποθεινοτάτης ἡμῖν καὶ σεβασμιωτάτης Αὐτῆς Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὅλος πρόθυμός

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ—ΟΡΟΣ ΙΕΡΟΝ

Περὶ τῆς ὀνομασίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ Ἁθω νομίζω ὅτι οὐδεὶς ἔγραψεν, ὡς ἔδει, τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς προέλευσιν κατὰ τὸ δυνατόν ἐξηγῶν· μετὰ δὲ τὴν ὑπόμνησιν, ἣν ἐποίησάσιν ἐν τῷ ἐμῷ «Ἁθωνί» περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπωνυμίας ταύτης¹ οὐδεὶς εὗρεθ' ἵνα μελετήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λεγομένων λογίου τινὸς τῶν παρ' ἡμῖν δοκιμασθέντων². Ἀγνοῶ πόσοι ἠθέλησαν ἵνα μάθωσι καὶ διδάξωσιν ἡμᾶς πότε κατὰ πρῶτον ἤρξατο διαδιδομένη ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ πότε κυρίως ἐκλήθη ὁ Ἁθως οὐχὶ Ἁγιον ἄλλ' Ἱερὸν Ὁρος, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω. Σήμερον, ῥίπτων εἰς τὸ μέσον εἰκασίαν τινὰ περὶ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ κυριώτερον εἰπεῖν τῆς διαδοχῆς τῶν ἱερωνυμίων τούτων, ἐλπίζω ὅτι θέλουσι προσέλθει μοι συνκωγοὶ τινες πρὸς εὐδόκωσιν καὶ λύσιν ἀπορίας ἢ προβλήματος καὶ μάλιστα οἱ μελετῶντες τὴν χωρογραφίαν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ ἐγκύψαντες εἰς ἔρευναν πολλῶν ἐντύπων πηγῶν, ὧν, ἄτυχῶς, στερούμεθα, καὶ χειρογράφων ἴσως, ἀπερ' ἀγνοοῦμεν μὲν τέως, ἴσως δὲ καὶ ἐν μέλλοντι οὐδέποτε θέλομεν ἔχει τὴν εὐτυχίαν ἵνα ἐξετάσωμεν.

Ὁ καθολικὸς Φρεαρίτης ἐν τῇ ὑποδειχθείσῃ διατριβῇ αὐτοῦ λέγει ὅτι «ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου ἐξεδόθη ἕτερον χρυσόβουλλον, δι' οὗ ἀπονέμεται ἐπισήμως τῷ Ἁθωνί ὁ τίτλος τοῦ Ἁγίου Ὁρους». Ὅτε δέ, τὰ τοῦ Φρεαρίτου ὑπ' ὄψιν ἔχων, ἔγραψον ἐκείνῳ συμφωνῶν, ἐγίνωσκον ὅτι καὶ παρὰ Langlois³ ἀντιγινώσκεται παρατήρησις τῆς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου (τῷ 1046) τὸ πρῶτον ἀναφερομένης ὀνομασίας Ἁγίου Ὁρους, ἡ δὲ μνεία τοῦ πάπα Βίκτορος I' (1036—1037) καλοῦντος ἐπίσης τὸν Ἁθῶνα Hagionoros ἀναφέρεται καὶ αὕτη εἰς σύγχρονον ἀνθρωπον. Πρὸ διετίας δὲ ὁ πνευματικὸς καὶ Κοσμάς Ἀγιοπαυλίτης τὴν ὑπὸ Μονομάχου γενομένην τὸ πρῶτον⁴ ἐπὶ κλησὶν ταύτην γινώσκων, οὐδὲ ἀρνούμενος, ἔγραψεν ὅτι «ἀνυπόστατος» ἡ γνώμη τῶν ταῦτα φρονούντων, ὧν «ἡ πλάνη προέκυψεν ἐκ τῆς πλημμελοῦς μελέτης τῶν πηγῶν, δῆλον ὅτι τοῦ δευτέρου τυπικοῦ τοῦ Ὁρους καὶ τοῦ ἐπικυρωτικοῦ χρυσοβούλλου τοῦ Μονομάχου· ἐν αὐτοῖς ὁ αὐτοκράτωρ δὲν μετονομάζει τὴν χερσόνησον

ἀλλὰ γράφει τὸν ὄνομα τῆς ὡς κοινῶς ἐφέρετο τότε». Κατ' εὐτυχίαν σύμπτωσιν οὔτε ὁ Κ. Φρεαρίτης, οὔτε ὁ Langlois, οὔτε ὁ ταῦτα γράφων κατ' οὐσίαν διέστανται τῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους συμφωνίας ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ· ὅτι δῆλα δὴ ἡ ὀνομασία Ἁγίου Ὁρους ἐχορηγήθη ἐπισήμως ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων διὰ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου τῷ 1046. Οὐδ' ἀρνούμεθα ὅτι ὁ λαὸς ἠδύνετο καὶ προηγούμενως ἵνα εἴπῃ τοῦτο κοινῶς καὶ ἵνα ὀνομάσῃ τὸν Ἁθῶνα Ἁγιον Ὁρος, ὡς γράφει ὁ πατήρ Κοσμάς σημειῶν ὅτι καὶ Ἀθανάσιος ὁ κατίτωρ τῆς Λαύρας «ἐν τοῖς αὐτογράφοις αὐτοῦ γράφεισι μετὰ τὸ 972» οὕτω καλεῖ τὸ Ὁρος· καὶ προστίθεμεν μάλιστα ὅτι τῷ 969 ἤδη (6477 ἀπὸ κοσμογονίας) ὁ ὁσιος Ἀθανάσιος ἐν τῷ Τυπικῷ, ἥτοι Κανονικῷ, ἀποκαλεῖ ἄπαξ Ἁγιον ὄρος τὸν Ἁθῶν.⁵ Ἀλλὰ κατὰ τὰς μέχρι σήμερον ἡμῖν γνωστὰς πηγὰς, οἱ αὐτοκράτορες ἐπισήμως χορηγοῦσι τὸν τίτλον τοῦτον τῷ 1046.

*

Φαίνεται βέβαιον ὅτι κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ Μονομάχου χρόνους καὶ πολλῶ πρότερον πάντα τὰ μέρη, ἐν οἷς ἐγένετο μοναχικὸς συνοικισμὸς, ἐκαλοῦντο κοινῶς ἄγια, καὶ κατὰ συνήθειαν ἤδη διαδοθείσιν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁ Ἁθως ἦν ἐπόμενον ἢ ἀποκληθῆ τόπος ἄγιος ἢ ὄρος ἄγιον. Ἡ δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου, σχεδὸν ἑκατονταετηρίδα μίαν πρὸ τοῦ Μονομάχου, τὸ Ἄτμος ὄρος, ἢ Ἀτμος τῶν ἀρχαίων, οὐ μόνον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα μετέλλαξεν, εἰκότως οὕτω κληθὲν «ἔτε πολλοὺς ἔχον τῷ τότε Θεοῦ γενήσιος θεράποντας καὶ τὴν ἐν πνεύματι τελούντας λατρείαν», ἀλλὰ καὶ κοινῶς ἐλέγετο «τὸ κατ' Ἐρεσον Ἁγιον Ὁρος» ὡς ἀντιγινώσκωμεν ἐν τῇ κατὰ προσταγὴν τοῦ Πορφυρογεννήτου τούτου γραφείσῃ Χρονογραφίᾳ.⁷

Ἡ ἐπὶ κλησις αὕτη γίνεται πρὸς διαστολὴν οὐχὶ βεβαίως τοῦ Ἁθῶνος, ὃν ἐπὶ Πορφυρογεννήτου ἀγνοοῦμεν εἴπερ ἀπεκάλουν οὕτως· ἀντιγινώσκωμεν ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ ταύτῃ, ἥς ἐμνήσθημεν, ὅτι ὁ Ρωμανὸς ὁ Λακκαπηνὸς «διωρίσατο τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Κιμηνῆ, τοῦ Ἁθῶνος, τοῦ Βραχάως, καὶ τοῦ Ἀτμοῦ, καὶ πάντας λαμβάνειν ἀνὰ νομίσματος ἑνός· ταῦτα δὲ λαμβάνειν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μονῆς»· τοῦτο ἑκατὸν ἔτη πρὸ τοῦ Μονομάχου.⁸ Σύγχρονοι δὲ τῷ Ρω-

1. Ὁ Ἁθως σελ. 10.

2. Κ. Φρεαρίτης. Περίπλους Μακεδονίας κατὰ τὴν «Πανδώραν», τόμος II' σελ. 197, στήλη β', πρὸς τὰ κάτω.

3. Langlois Mont Athos· σελ. 6 στίχοι 12, 13.

4. Κοσμάς Βλάχου, διακόνου, Ἡ Χερσόνησος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ καὶ αἱ ἐν αὐτῇ μοναὶ κ.τ.λ. ἐν Βόλῳ, 1903, σελ. 38 ἐν ὑποσημειώσει.

5. Μ. Ι. Γεδεών Ὁ Ἁθως· σελ. 248, στίχος 11.

6. Ἰωάννου μητροπολίτου Ρόδου Βίος καὶ πάσις Χριστοδούλου συνεκδοθεὶς τῇ Ἀκολουθίᾳ αὐτοῦ ὑπὸ Κυρίλλου Βοΐνη (Ἀθήνα 1884) σελ. 119.

7. Theophanis Continuati· Βόννης σελ. 180.

8. Continuati, σελ. 430.

μνησθῶ ἀναφέρονται καὶ ἐν ἑτέρῳ ὅρει μοναχοὶ αὐτῇ Χρυσῇ κατονομαζομένη Πέτρῃ, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν καλεῖται ἄγιον, καὶ συγχρόνως σχεδὸν οὐδὲ τοῦ Ἀθωνος γίνεται μνεία ἐτέρωθεν ὡς εὐεργετηθέντος ὑπὸ Ρωμανοῦ.⁹ Ὁ γινώσκων ὅμως ὅτι τὸ Σινᾶ κατὰ τὴν Ζ' ἐκατονταετηρίδα ἐλέγετο κοινῶς Ἀγιὸν Ὅρος ἄνευ προσθήκης ὀνόματος,¹⁰ ὁ μνησθὼν ἀπὸ τῆς Ὑποτυπώσεως τοῦ ὁσίου Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτρῳ κοινοβιάρχου ὅτι κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα παρχόσιν τις ἐπεκράτει παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις ὅτι οἱ τὸ Ραῖθὼν καὶ τὸ Σίναιον οἰκήσαντες ποτε μοναχοὶ μετηνάστευσαν, εἰ οὐχὶ πάντες, ἀλλὰ γοῦν οἱ πλείονες «διὰ τὰς συνεχεῖς ἐφόδους τῶν ἀνημέρων Βλεμμύων» εἰς τὸν Λάτμον¹¹, πείθεται ὅτι τὸ κατ' Ἐφεσον ὄρος τοῦτο ἐκληρονόμησε τὸν τίτλον τοῦ Σιναίου ὄρους, οὕτω γραφόμενον κατ' Ἐφεσον πρὸς ἀντιδικαστολὴν ἀπὸ τοῦ κατὰ Σίναιον, καίπερ λεγομένου οὕτως ἄνευ τοπικοῦ προσδιορισμοῦ.

Ἀλλ' ὁ τὸ Μαρτύριον τῶν ἐν Τιβερίουπόλει ΙΕ' γραψας, ὡς ὑπέμνησα καὶ ἄλλοτε ἄνευ λεπτομερεστέρως παρχομπῆς¹², εἰσάγει τὴν παρχόσιν ὅτι ὁ Ἀθὼς **πάλαι μὲν ἱερὸν**, νῦν δὲ ἄγιον ὄρος ἐκαλεῖτο· ἐνταῦθεν δὲ δύνανται τις εἰκάζειν ὅτι ἂν μὴ πάντα τὰ κοινῶς ἱερὰ ὄρη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀνομαζόμενα φαίνονται· παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ἄγια καλούμενα, ἀλλὰ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ ἱερὰ παρ' ἀρχαίοις ὄρη χρησιμοποιοῦνται εἰς κατοικίαν μοναχῶν, ἀληθευούσης οὕτω τῆς παλαιᾶς ὀνομασίας. Ἱερὰ ὄρη γινώσκουμεν ἐπὶ παρὰδείγματι ἄρκετά· Ἱερὸν Ὅρος ἐν Ἰσπανίᾳ καίμενον ἀναφέρεται παρὰ τῷ Στράβωνι¹³, παρ' ᾧ εὐρίσκομεν καὶ Ἱερὰν Ἀκρην, τὴν ἐν Λυκίᾳ¹⁴. Ἱερὸν ἀκρωτήριο γινώσκουμεν ἐπίσης ἐν Κύρῳ¹⁵, Ἱερὸν δὲ Ὅρος ἔξω τῆς Ρώμης οὐ μακρὰν αὐτῆς· καὶ ἕτερον ὁμώνυμον ἐν Πόντῳ παρὰ τῇ Τραπεζοῦντι¹⁶. Σημειοῦται δὲ καὶ ἐν Λεξικοῖς Γεωγραφικοῖς καὶ ἐν χάρταις Ἱερὸν Ὅρος ἐν τῇ παλαιᾷ Θράκῃ ἄνωθεν τοῦ σημερινοῦ Κούμπηγου καὶ τοῦ Νεῖπ-κιοῦ προχωροῦν πρὸς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον παρὰ βυζαντινοῖς τοῦ Γάνου. Φρονῶ, κατόπι τούτων, ὅτι ἡ ὀνομασία Ἱερὸν Ὅρος ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λίαν κοινὴ, ἀνα-

φέρει δ' ὁ Συνέσιος «Ἱερὸν Ὅρος παρὰ τὴν μεγάλην πόλιν τὰς Θήβας» τὰς ἐν Αἰγύπτῳ δηλαδὴ¹⁷.

*

Καὶ ἡ σύμπτωση αὕτη τῶν τε Θηβῶν, ὧν ἡ ἔρημος διεβόηθη διὰ τοὺς ὁσίους αὐτῆς ἀσκητὰς, καὶ τοῦ ἐν Θράκῃ Ἱεροῦ Ὁρους, ὅπερ ἀπὸ τῆς Ι' ἐκατονταετηρίδος φαίνεται συναγείρον ἄρκετοὺς ἀσκητὰς ἔχοντας ἐν τῷ ὅρει τοῦ Γάνου καὶ πολλὰς μονὰς καὶ τὸν «πρῶτον» μεταξὺ αὐτῶν¹⁸ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐν τῷ Ἀθῷ «πρώτου», καὶ τὰ ἐν τῷ Μαρτύριῳ τῶν ΙΕ' ἐν Τιβερίουπόλει γραφόμενα, περὶ τῆς παλαιᾶς ὀνομασίας καὶ τῆς μετὰ ταῦτα αὐτοῦ τοῦ Ἀθωνος, ἐμπεδοῦσί μου τὴν εἰκασίαν ὅτι τὰ παρὰ τοῖς παλαιῶς ἑλλήσιν ἱερὰ ὄρη κληθέντα, ἐνεκὰ τῆς μυθολογουμένης κατοικίας θεότητος τινος, ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν ἡμῶν πατέρων μετεβλήθησαν εἰς τόπους ἀσκήσεως ὁσίων ἀνδρῶν. Αὐτὸ μάλιστα τὸ ἐν τῷ λόγῳ περὶ τῶν ΙΕ' μαρτύρων γραφόμενον, ὅπερ ἄγνωστον ἂν ὑπό τινος ἀρχαίου γεωγράφου μαρτυρῆται, δεικνύει σαφῶς τὴν συνέχειαν οὕτως εἰπεῖν τοῦ προσορισμοῦ τῶν ἱερῶν ὀρέων. Τοῦτον δὲ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων κληρονομήσας ὁ βυζαντινὸς εὐσεβὴς αἰὼν ἐτίμησεν ἀνυψώσας διὰ τῆς ἀπερισπάστου καὶ μακρὰν τυρβῶν κατεργασίας τῶν ἰδιωτικῶν τε καὶ τῶν κοινῶν ἀρετῶν εἰς σημεῖον, ὅπερ συνίσταται κατὰ τὴν μοναχικὴν διδασκαλίαν, τὸν ἀγῶνα τοῦ χριστιανοῦ τοῦ σπεύδειν οὕτω δηλαδὴ πρὸς τὴν ἐφικτὴν αὐτῷ ἡθικὴν τελειότητα.

Μ. Ι. Γ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΔΕΒΕΤΖΗ

Κοιμηθεὶς τὸν ὕπνον τῶν δικαίων τῇ τρίτῃ ἐκηδεύθη τὴν ἐπιούσῃν, τετάρτην, ἐν Βαρσοχωρίῳ, πικρῇ μῶς, ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκου-μενικοῦ πατριάρχου **Γεωργίου Δ. Δεβετζή**. Τὴν εὐσεβεῖαν καὶ τὴν φιλογένειαν κληρονομήσας ἀπὸ γονέων εὐσεβῶν διδασκάντων εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, μετέστη πρὸς τὸν ζωῆς καὶ θανάτου κύριον ἥρεμος ὅτι πιστὸς ἐγένετο μέχρι θανάτου. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐτελέσθη ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους, προερχόντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Κυΐκου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Κολω-

9. αὐτόθι σελ. 418. Γεωργίου μοναχοῦ σελ. 910.

10. Μόσχου Λειμῶν Migne, ΠΖ', στήλη 3037.

11. Ἀκολουθία ὁσίου Χριστοδούλου· σελ. 67.

12. Migne τόμ. ΡΚΖ', στήλη 209.

13. Γεωγράφ. βιβλ. Β', δ', 8.

14. αὐτόθι ΙΔ', γ', 8.

15. Μελετίου Γεωγραφία· σελ. 302 τῆς ἀρχαιοτέρης ἐκδόσεως· στήλη 6'.

16. Christ. Cellarii, Notitiae Orbis Antiquis, Λεξίχ 1773, τόμ. Α', σελ. 276, 617.

17. Συνετίου Περί Προνοίας· λόγος Α' § στ'.

18. βραχὺν λόγον προσεχῶς ποιήσομαι περὶ τῶν ἐν τῷ ὅρει τοῦ Γάνου μονῶν, ἐπὶ τῇ βάσει μελετῶν ἐπὶ τόπου γενομένων καὶ παραδόσεων καὶ πηγῶν ἱστορικῶν, αἷς ἀνάγκη πᾶσα νὰ παρεξτάζωνται αἱ ἀνὰ τὰ στόματὰ φερόμεναι παραδόσεις ἢ καὶ οἰονδήποτ' ἀπομνημόνευμα.

νίας, μετὰ τῶν πατριαρχικῶν ἐφημερίων καὶ τοῦ κλη-
ρου Βαρεσχωρίου καὶ ἐτέρων ἐνοριῶν ἠκολούθουν δ'
αὐτῇ πάντες οἱ σεβασμ. συνοδικοί, οἱ πνευρ. μητρο-
πολίται Μογλενῶν, πρῶτον Ἑρσεκίου, καὶ Σάφδεων, οἱ
ἐπίτροποι τῶν Ἀγίων Τόπων, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ἐθν.
Μ. Συμβουλίου καὶ οἱ ἄλλοτε σύμβουλοι κκ. Κωνστ.
Γ. Κωνσταντινίδης, Σ. Κεζανόβας καὶ Μ. Σιφνίκιος.
Τὰς συλλυπητικὰς προσήσεις τοῦ μακρ. πατριάρχου
τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Ὁρμυανὴν ἡρμήνευσε πρε-
σβεὶς ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀκολουθήσασα μάλιστα
τῇ ἐκφορᾷ καὶ ἐν τῇ κηδείᾳ παρὰστᾶσα. Τούτοις πᾶσιν
ὑψαρίστησεν ἐν τῷ νυκτ. συγκινημένον ὁ παναγιώ-
τατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, τὴν ἄκραν αὐτοῦ δικ-
ταρῶν εὐγνωμοσύνην, καίτοι, ὡς εἶπεν, ἄθλιός ἐστιν
ἡ κατὰ τοιαύτην περίστασιν ἐκφρασις εὐχαριστιῶν. Τῷ
νεκρῷ συνώδευσαν ἄχρι τοῦ τάφου ὁ σεβασμ. μητρο-
πολίτης Κολωνίας καὶ πᾶσα ἡ πατριαρχικὴ ὑπαλληλία,
μετὰ καὶ ἐγκρίτων τινῶν Φαναριωτῶν, πάντες δ' ἡ-
ξάντο πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἀλήστου μνήμης τοῦ μεταστάν-
τος, ἐκπράσαντες, καὶ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὰ βθέα
αὐτῶν ἐπὶ τῇ θλιβεᾷ περιστάσει κίσθήματα.

Τῷ παναγ. οἰκουμενικῷ πατριάρχει συνευλήθησαν δι'
ἀπεσταλμένων ὁ μακρ. πατριάρχης τῶν καθολικῶν
ἀρμενίων, ὁ σφοδρ. ἀρχιεπίσκοπος, καὶ τινες τῶν μεγι-
στάνων τοῦ Κράτους· αὐτοπροσώπως δὲ ἡ Α. Ἐξ. ὁ
πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Σερ-
βίας, οἱ ἐξ. Μαυρογένους βέης πρῶτον ἡγεμῶν τῆς Σά-
μου, Κ. Καραθεοδωρῆς καὶ Α. Κοπάσης μέλη τοῦ
Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγε-
μονίας Σάμου κ. Γάγκος, ὁ Α. Ζωηρὸς παῖς, ὁ κ. Α.
Γ. Ζακρίφης, οἱ υἱοὶ τοῦ ἐπιτίμου κ. Ε. Εὐγενίδου.

Σήμερον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κολωνίας, μετὰ
τοῦ ἀρχόντος καπικεχαγῆ καὶ τῶν υἱῶν τοῦ μακρ. πα-
τριάρχου κκ. Κωνστ. καὶ Δημ. Δεβετζῆ ὑψαρί-
στησαν, κατ' ἐντολήν, τοῖς μακρ. πατριάρχεις κκ.
Ὁρμυανὴν καὶ Σαπαγκιὰν ὡς καὶ τῷ ἐν Σαυροδομίῳ
ἐπισκόπῳ προσεστῶτι τοῦ ἀρμενικοῦ νκοῦ τῆς Ἀγίας
Τριάδος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχιερατ. περιουσιῶν ἐπιτροπὴ εἰδοποιεῖ
ὅτι, τὴν προτεχῆ δευτέραν 9 μαΐου ἀπὸ τῆς 2 ὥρας
τῆς πρωῒς τουρκιστί, ἀρχεῖται ἡ δημοπρασίαν τῶν ἱερῶν
ἀμφίων, σκευῶν καὶ λοιπῶν πραγμάτων τῆς περιουσίας
τοῦ μητροπολίτου Ἰμβρου κ. Φιλοθέου. Εἰδοποιεῖ συ-
νάμα τοὺς τε πιστωτάς καὶ κληρονόμους τοῦ μακρ. πα-
τριάρχου ὅπως, οἱ μὲν πρῶτοι ἀποστείλωσι τὰς ἀπαντήσεις

τῶν ἀρμοδίως ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς παρούσης
εἰδοποιήσεως, οἱ δὲ δεύτεροι ἐντὸς ἑξ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 5 μαΐου 1905.

Διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν
ὁ γραμματεὺς
Σ. Παπαδάκης.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 140 καὶ ἡμερομ. 25 μαΐου
1904 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀλεξάνδρας Ν.
Γκιόκα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιγμένην.

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου
συζύγου αὐτῆς Χρήστου Μιχαὴλ Πύργου ὑφιστάμενον γάμον
ἐξ ὑπαιτιότητος τούτου.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῆς ἐν Κων-
σταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλ. Ἀληθείας» δη-
μοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθῃ τῷ Χρήστῳ Μιχαὴλ Πύργῳ τὰ δικαστικὰ ἐξο-
δα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτι-
κῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων, ἀνιόντα
μὲν εἰς γρόσια ἑκατὸν ἐβδομήκοντα πέντε, προκαταβαλλόμενα
δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύοντος.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τῇ ἱ. μητροπόλει Κορινθίας, τῇ 7 ὁκτωβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος ὁ γραμματεὺς 3
† Ὁ Κορινθιακὸς ΦΩΤΙΟΣ Δ ΘΕΜΕΛΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5128 καὶ ἡμερομ. 15 ἰουλίου
1904 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Βαλασίας Γεωργίου Κ. Ζα-
λαμίχα κατὰ τοῦ Γεωργίου Κ. Ζαλαμίχα ὡς νόμιμον καὶ ἀπο-
δεξιγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διχθικῶν τέως ὑφιστάμενον γάμον
διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα
ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Ν. Ἐφημερίδος»
δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθῃ τῷ ἐναγομένῳ Γεωργίῳ Κ. Ζαλαμίχα ὡς ἰππη-
θέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης
ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόν-
τα εἰς γρόσια τριακόσια δεκαπέντε (315) προκαταβαλλόμενα
ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθιμῶν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 2 ἀπριλίου 1905.

Ὁ πρόεδρος ὁ γραμματεὺς 3
† Ὁ πρ. Δουϊνιουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

Ὁ γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδούπουλος (δ. ν.).

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 726 447